

Mış

– Sami Biber · 26 Eylül 2024

Herkesin yüreğinde bir aslan yatıyormuş.
Benimkinde yatansa koskoca bir yılanmış.
Bezirganlar çarşıda alıyor, satıyormuş.
Benim bütün sermayem bu pazarda talanmış.

Ney diye üflediğim çobanın kavalıymış.
Öğrendiğim ne varsa dedemin mavalıymış.
Ninemi hiç sormayın, babamla davalıymış.
Emmi bilip sevdiğim meğer senin halanmış.

Daha küçük çocukken oturtular kilime.
Kelepçeyi taktılar, dudağıma, dilime.
Şiir senin neyine, bak dediler bilime.
Çarptım, böldüm, topladım, sıfır elde kalanmış.

Dediler ki insanın olmalı bir emeli.
Bu dünyada her kişi emeğini yemeli.
Adaletten hiç şaşma odur mülkün temeli.
Mahkeme-i Kübradan gayrısı hep yalanmış.

Kořtular bir dolaba, al sana iř dediler.
Ben de varım dedikçe, seninki dūř dediler.
Bazen tekme attılar, bazen de çūř dediler.
Būyūk dava sandıđım sırtımdaki palanmıř.

Aç kaldım, açık kaldım, dōndūm sokak itine.
Her gūn gelen belalar bađlanmıřtı rutine.
Alkole meyl etmedim, dayandım nikotine.
En sadık dost bildiđim hep ōmrūmū çalanmıř.

Yıllar yılı horlanıp kōpek gibi itilmem,
Kirli bir mendil gibi çōplūklere atılmam,
Sırtımdan hançerlenip ūç kuruřa satılmam
Būtūn bunlar međerse çok sinsi bir planmıř.

Geçti gitti bir ōmūr, dizde derman kalmadı.
Baykuř ōter hanemde, ocak, harman kalmadı.
Kedim bile yok artık, Tekir, Sarman kalmadı
Mūsebbibi kim dersen, feřmekanmıř, falanmıř

Hayat denen bu çarkta bin bir renge būrūndūm.
Ne fazla dıřarıda, ne ortada gōrūndūm.
Yūkseklere çıkmadım, hep altlarda sūrūndūm
Cūrmūm neydi bilmedim, ip boynuma dolanmıř

Sami der ki bakmadım ne endam ne biçime.
Akıttım gōz yaşımı hep içime içime.
Bana kalan tek miras, dokunmayın hiç'ime
Sır dediđim ne varsa tūm aleme ilanmıř.